smutecnireci.cz

Milá rodino, vážení přátelé,

děkuju, že jste dnes přišli. Sešli jsme se, abychom se rozloučili s Karlem Novákem, naším Tátou Kájou, a abychom si připomněli jeho život tak, jak by si to přál – s úsměvem, s vděčností a s vůní jablečného štrúdlu v paměti.

Táta Kája se narodil 12. března 1958 v Pardubicích a dožil se 66 let.
Byl vyučený elektrikář, člověk poctivé práce a rukou, které uměly napravit ledacos – od zásuvky po špatnou náladu.

Po revoluci se nebál začít znovu.
Založil malou rodinnou firmu, ne jako projekt na billboardy, ale jako slib rodině, že se o ni postará poctivou cestou.
Se mamkou Janou vychovali dvě děti – mě a moji sestru Lucii – a k tomu všemu nás s jemným nadhledem učil, že práce rukou je stejně důležitá jako práce srdcem.

Měl na nikoho dlouho zlost?
Ne, to nebyl on.
Jeho smích byl nakažlivý, jeho humor bleskový a suchý jako zimní asfalt – třikrát jste zamrkali a už jste se smáli s ním.
A i v těžkých chvílích dokázal najít větu, která uvolnila uzel v krku.
Mluvili jsme spolu denně.
A dodnes mám tendenci sahat po telefonu a zavolat mu o radu – ať už kvůli rozbité lampičce, nebo kvůli čemukoli, co zrovna v hlavě nesedělo.

Když jsem se učil jezdit na kole, padal jsem pořád.
On tomu říkal „nácvikové otočky“ a tvářil se, jako by to byl plán od začátku.
Vstal jsem, oprášil kolena a jel dál.
Možná je to nejstručnější návod na život, jaký jsem kdy dostal.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz
Táta miloval Labe a rybářské ticho, které člověka naučí čekat.
Fandil Spartě tak srdnatě, že i nedělní guláš měl občas rudobílou náladu.
V dílně byl doma – mezi šuplíky, které se otevíraly jen jemu, a mezi krabičkami, co vypadaly beznadějně neuspořádaně, než z nich přesně na čas vytáhl ten jediný správný šroubek.
A když se z dílny linula vůně skořice, věděli jsme, že peče babiččin štrúdl – přesně podle receptu, ale s jeho typickým dodatkem: „máslo přidat tak, aby se nikdo neurazil“.

Nebyl jen řemeslník.
Byl učitel.
Vychovával mladé učně, psal vtipné návody „pro normální lidi“, kde se člověk necítil hloupě, když něco nevěděl.
Uměl věci vysvětlit jednoduše a s respektem.
A právě proto mu lidé věřili.

Každý podzim pořádal „bramborovou olympiádu“.
Nebylo v ní zlato ani stříbro – jen hromada smíchu, brambory oloupané do nejrůznějších tvarů a sousedi, kteří odcházeli domů s pocitem, že jsou součástí něčeho dobrého.
Pomoc sousedům pro něj nebyla událost, ale zvyk.
Když někdo zavolal, přijel s kufříkem nářadí a s větou: „Nejdřív kafe, pak proud.“
Tahle ochota přijet kdykoli, ten jistý stisk při přivítání a pevné objetí – to je to, co nám bude chybět možná nejvíc.

Jeho hodnoty byly prosté a nepřehlédnutelné.
Poctivost není věc, o které se mluví – je to věc, kterou děláš.
Rodina je první a poslední stanice dne.
Pomoc slabším není zásluha, ale slušnost.
A smát se sám sobě je nejrychlejší cesta k míru doma i v duši.

Doma měl svou partu těch, pro které měl srdce nejširší.
Mamka Jana, která s ním nesla i táhla celý ten příběh.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Moje sestra Lucie a já – Pavel – jsme z jeho dlaní brali víc odvahy, než jsme si uvědomovali.
A dvě vnučky, Adélka a Sára, které v něm viděly kouzelníka – jednou z drátu vyrobil háček na lampion, podruhé z kapes vytáhl jablko a vtip, a bylo po mraku.
A nesmím zapomenout na jeho mladšího bratra Milana – bratři, kteří se uměli popichovat a podržet v jedné větě.

Nedělní obědy bez jeho drobných vtípků budou tišší.
Zavolání „Tati, co s tímhle kabelem?“ už mi do ucha nikdo neodpoví tím jeho: „Nejdřív vypni jistič, hrdino.“
A přesto tu je tolik, co zůstává.
Návody, které zjednodušují.
Gesta, která drží.
A vzpomínky, ve kterých pořád zní jeho smích.

Dnes stojíme u konce jedné cesty – a přitom víme, že spousta věcí, které zasel, běží dál.
Běží v tom, jak se doma navzájem zdravíme.
V tom, jak se umíme zasmát, i když to drhne.
V tom, že si mezi sebou řekneme pravdu a pak si jdeme uvařit čaj.
V tom, že když někdo potřebuje pomoct, vezmeme tašku s nářadím, a nejdřív kafe, pak proud.

Táta si přál, abychom si jeho život připomněli s úsměvem.
A taky si přál, abychom si po obřadu dali jablečný štrúdl – „na jeho účet“.
Vím, že by se mu líbilo, že tady dnes sedíme a stojíme spolu, že se držíme, že se smějeme přes slzy.
To byl jeho styl: nácvikové otočky, vstát, oprášit a jet dál.

Tati Kájo, děkuju.
Za to, že jsi nás naučil, jak se opravují věci, a jak se lepí srdce.
Za to, že jsi dokázal proměnit obyčejné dny v chvíle, na které budeme vzpomínat celý život.
Za to, že jsi nám dal svou trpělivost, svůj smích a svůj klid.

A že jsi nám ukázal, že důstojnost se dá nosit i v montérkách.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Budeme tě postrádat u stolu, v dílně, u Labe, všude, kde se točí světlo a teplo.
Ale budeme tě cítit v každém pevně utaženém šroubku, v každém spraveném světle, v každé dobré radě, kterou si navzájem předáme.
A až zase jednou spadneme, ať už z kola, nebo ze života, řekneme si tvoje: „To byla jen nácviková otočka.“
A zkusíme to znovu.

Odpočívej v pokoji, Tati.
My pohlídáme rodinu, budeme fér, budeme se smát – i sami sobě.
A až si dnes dáme tvůj štrúdl, připijeme si na tebe.
S úsměvem.
Tak, jak jsi chtěl.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz